



ANGELČEK

Štev. 7.-8.

Ljubljana, julij - avgust 1924

XXXII. tečaj

Rado Bojan:

Poletna glasova.

„Čri! Čri! Čri!
prek poljane se glasi
murčkov ljubki glas,
ki naznanja čas,
ko gredó ljudje
na ravno poljé
travico kosit.

„Pet-pedi!“ pet-pedika
in na travnik se umika
plaha prepelica,
da je ne dobi žanjica,
ki pšenico žanje,
zatopljeno v zlate sanje
o poletnih dneh.



Šola lepega vedenja.

10. Nezmernost.

Za tobakom naj pride na vrsto nezmernost v jedi in v pijači ter vsako čezmerno zapravljanje. Vemo sicer, da še niste pijanci in zapravljevci; pa kdo ve, če ne nosite že v sebi skrivnih kalí — nagnenj k temu? Tudi družinske razmere in lega kraja, kjer bivaš, lahko vzbuja želje po nezmernosti. Vsaj take pritožbe prihajajo na naše šole, da po vinorodnih krajih že tudi otroci pijete alkohol. Ali je to res? Kaj bo iz vas? Pijanci in pjanke.

Slišali smo tudi pripovedovati o nekem Mihiu — Petelin se menda piše. Ta uči svoje tovariše, da to ni noben fant, kdor si ne upa ne piti ne kaditi. Zato tudi nikdar noče s svojimi součenci na šolske izlete, češ da lahko doma pije. In prav zato komaj čaka, da se poslovi od šolske klopi, da se bo smel potem vsaj brez strahu kje napiti. »Mladi junaki« so Mihiu reveži in norčki. Drugi pa mislimo malo drugače: da je velik bedak le Miha. In bojimo se zanj. Kaj bomo čez nekaj let slišali o njem? Ali celo brali po časopisih? Pretep, uboj, zapor, nesrečna smrt — to naslov... In zraven bo Mihovo ime.

Jaka Mušnik je bil pa zatožen. Doma skrivaj krade pijačo. Pravi, da je potem bolj pogumen in da veliko lažje govori, da se nikogar ne boji, da je lahko bolj vesel... Kako so pa dejali sosedova mati? »Kako ta fant neumno govori! Kaj bo še iz njega?« In svojemu Jožku so prepovedali, da ne

sme hoditi z Jakom. Prav so imeli! Jaka bo le še druge kvaril, a nikogar poboljšal.

Berta Mesojedec s Kurjih gred! Ti pa tožiš, da imaš slab želodec. Ljudje pa vedó drugače. Pravijo, da pri jedi ne poznaš nobene mere. Ali je res? Če je res, to ni prav, le verjemi! In še to verjemi, da jih je nezmernost že mnogo pokopala, pritrgovanje v jedi pa še nobenega. Le poskusi, kar ti svetujemo: vsak dan si malo pritrčaj v jedi, in tvoj želodec bo kmalu zdrav.

V naši šoli se je oglasil neki oče. Prosil nas je, naj bi njegovo hčerko Jožico Modič malo pokrtačili. Vedno da sanja o novih oblekah. Pa če bi še samo sanjala! Ne, ampak jih tudi hoče imeti. Prosi in se cmeri, joka in sitnari, samo da bi bila, če ne vsak teden, pa vsaj vsak mesec nova. To je pa sitno za starše. To je nezmernost v obleki, grda zapravljalivost in napuh zraven. Saj je dekle tako čedno, čeprav ne hodi okrog kakor živa prodajalna, ki kaže kakšno blago ima naprodaj. Le malo manj nadleguj, deklič, svojega očeta, pa boš domačim mnogo bolj priljubljena.

Mirko Bogatič je pa sin premožnih staršev. Zato misli, da sme zapravljalati, kakor se mu poljubi. Saj oče lahko plača; toliko imajo doma denarja, da ne vedó, kam z njim. Počakajte malo; čez nekaj let bo drugače. Kar starši pridobe, to otroci zapravijo. In tako pride veliko našega premoženja v tuje roke. Ali je treba tega? Ali bi ne bilo bolj prav, da bi sin začel tam množiti, kjer je nehal oče? Seveda, da kdo ne bo napačno razumel — samo stiskati in množiti je grdo, zapravljalati je pa tudi grdo. To hočemo povedati. Ali bi ne bilo mesto zapravljanja veliko

bolj na mestu, ko bi dal tak bogataš več v dobre namene? Kako pravi Gregorčič?

Odpri srce, odpri roke,
otiraj bratovske solze,
sirotam olajšuj gorje!

Vidite, to je nekaj vredno. In duševni užitek, ki ga boš imel z dobrimi deli, bo več vreden ko duh tobakov in smrad alkohola.

Ali naj zdaj še razkladamo, koliko škoduje nezmernost zdravju? Mislimo, da ni treba. Preveč bi morali o tem napisati. Prosimo vas samo, da ne pozabite, kar vam povemo tu nazadnje: Zmernost rodi junake, nezmernost pa bedake.



I. K.:

Naš Ivanček in konjiček.

Naš Ivanček ima rad živali. Posebno pa ima rad konja. Odkar mu je oče kupil velikega lesenega konja, se mu je konj še posebno močno priljubil.

Ž njim se igra ves dan. Zjutraj, ko vstane, komaj da ga mati obleče, že je prvi pri konju. Ko ga stroga mamica opozori, da še ni molil jutranje molitvice, hitro privleče konja in voz k posteljici, poklekne v vozek in opravi jutranjo molitev. Mamica mu je namreč rekla, če bo jel opuščati jutranjo molitev, se mu bo gotovo enkrat kaj hudega pripetilo. To si je Ivanček dobro zapomnil. Nikdar zdaj ne pozabi zjutraj moliti. Po molitvi pa reče: »Mamica, danes pa ne bom pal.«

Konja brž vpreže v voziček, sestrica Pavlica mora pa sestri v voz, on pa vzame v levo roko vajeti, v desnico pa bič in — hi!

Bič je izprva pogosto padal po konjičku. Ko je pa sestrica Ivančku povedala, da za pridnega konja ni treba biča, ga pa Ivanček ne rabi več. Ko je pa vožnje dovolj, pa naloži na voz razne izgrače in jih prevaža iz kraja v kraj. Govori pa s konjem kakor z umnim bitjem. In ko ga konj tako vdano gleda z rjavimi očmi, je Ivanček preverjen, da ga konjiček ume. Dà, prav ponosen je Ivanček, da ima takega konja.

V mraku mu mora pa atek pripovedovati po-vesti; a najljubše so mu takšne — o konju.

Smili se pa našemu Ivančku vsaka žival. Ker je usmiljen do živali, bo gotovo usmiljen tudi do ljudi. In ljudje bodo usmiljeni z njim. »Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje«, je zatrdil sam Bog.



Jernej Popotnik:

Žaba na vrbi.

(Basem.)

Na vrbo je prilezla žaba. Še nikoli v življenju ni bila tako visoko. Zato se je od veselja in objestnosti široko napihnila in pričela na vse pretege kvakati, da bi obrnila pozornost nase.

»Kaj se toliko napihuješ, sirota uboga?« jo vpraša oven, pasoč se z ovcami na travniku pod vrbo.

»Ti izprašuješ?« se začudi žaba. »Ali ne vidiš, kako sem visoko? Večje umetnice v plezanju ni, kakor sem jaz, slavna gospodična žaba... Z nobeno kraljico in cesarico zdaj ne menjam!«

»Za enkrat si visoko, to je res,« reče oven. »Ali samo malo naj zapiha veter, samo malo naj se strese vrba — in na tleh boš, ošabnica, kakor si dolga in široka.«

»Tega pa že ne doživiš nikoli, pa če nastane še tako hud vihar!« In še bolj se napihne žaba. »Jaz ostanem tu na vrbi za vse večne čase. Kraljevala bom tu gori in se smejala vam, ki ste primorani, da lazite po tleh in ne morete s tal nikamor v višino!«

Oven nekoliko pomisli, potem pa veselo za-bleja:

»Jaz ti pa rečem, žaba, da boš še danes na tleh, da bo še danes konec tvoje slave!«

»Nikoli, pojdi kam!« vzklikne žaba. »Le poglej, kako lepo sije solnce, kako sijajno brezvetrno vreme imamo... Ti pa blebetaš o nekakšnem viharju, čudak...«

Oven poskoči:

»Ne verjameš, napihnjenost žabja? Pa boš takoj videla, da ne lažem. Takoj boš na tleh, še to uro, to minuto!«

In se zakadi neutegoma z vso silo v vrbo, da se šibko drevesce zamaje od korenin do vrha — a žaba odleti z veje, da niti sama ne vé, kdaj in kako.

»No, ali se ni zgodilo tako, kakor sem rekel? Ali bo zdaj konec tvoje ošabnosti?« povpraša oven na tleh ležečo žabo.

A žaba debelo buli, vzmigava na trati s polomljenimi kraki, kakor bi si hotela obrisati solze na licih, in žalostno zakvaka:

»Pa to vendar ni bil nikak vihar, bratec . . . Vse to je napravila le tvoja zavist, tvoja hudobija!« —

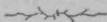
O puhlih domišljavcih in ošabnežih pravimo še dandanes, da se napihujejo kakor žaba na vrbi.



Ksaver Meško:

Otrokova večerna molitev.

Ves trudni svet zdaj k počitku gre,
in tudi jaz bodem legel k pokoji,
a prej enkrat še sklenem roke,
o nagni, Gospod, molitvi se moji:
Za dan današnji hvala ti bodi,
ves dan si me čuval in vodil povsodi,
na duši, telesu si me varoval
in jed si potrebno, obleko mi dal —
zahvala za vse tisočera ti bodi!
A tudi ponoči še me varuj.
Nad hišo našo ti zvesto čuj.
Varuj mi očeta, varuj mi mamo,
ki trudila danes spet sta se z mano,
in vse, ki so danes mi dobro storili,
ki so me v ljubezni in s trudom učili.
Naj v tebi, Oče, vsi srečno zaspijo,
ob posteljah angelci naj jim stojijo.
Naj jutri zdravi vsi se zbudimo,
na delo spet veseli hitimo
in tebe, Oče, iznova častlmo.



Lizika in Liska.

Pri nas imamo pa piške. To so lepe! Črne, bele, pisane — vse sorte.

Najrajši imam tisto, ki je najbolj pisana. Mama so rekli, da bo skoro gotovo putika, zato ker ima tako drobčkeno glavico. Prav zato jo imam še rajši. Dala sem ji ime Liska. Kadar me ne vidi koklja, jo pa ujamem. Dam ji kruha, lovim ji mušic, pa tudi zrnje že je z roke. Tako se me je čisto privadila. Kar nič se me ne boji. Če vidi, da jem kruh, pa priteče k meni in toliko časa čivka, da ji moram nekaj dati. In če vidi, da lovim muhe, je pa spet takoj pri meni. Ko sem šla plet na njivo, je bila pa koklja na njivi. In brž je bila tudi moja Liska pri meni. Prav nič več se me ni bala. Zraven mene je brskala in pobirala črvičke, zobala prst in kamenčke, pa tudi travo je trgala.

Ker imam to piško tako rada, sme z menoj tudi v hišo. Mama so me izkrajja malo kregali, češ, da Liska vse ponesnaži, preveč hudi pa niso bili. Tudi v vrt sme z menoj, kadar grem po solato.

Ne vem, kako je oni dan bilo. Menda so ji bile druge pute malo nevoščljive. Tako nekam z glavo so zmajevale, če je šla Liska z menoj na vrt. Ali pa so občudovale Liskin pogum?

Stara Čopa jo pa sovraži. To pa dobro vem. Zakaj jo pa vedno kljuje? Če bi prišel zdajle kragulj in bi hotel vzeti staro Čopo, prav nič bi jaz ne bila huda nanj. Liske si pa ne pustim vzeti. Moje Liske že ne! Jaz sem Lizika, piška je pa Liska. Moja Liska, moja Liska!



Moja Liska!



Gojmir Gorjanko:

Za birmo.

Za birmo od botra
dobil sem konjiča.
Za uzdo ga primem,
pa jašem do griča.

„Hej, konjiček moj,
tam pa le postoj!
Tamkaj je moj striček,
ki mi bo podaril
k tebi še voziček.
Vanj se jaz usedel bom
vajeti vzel v róke
ti pa me popeljal boš
hop, hop kop! v skoke.

Voziček drdral bo,
škripala peresa,
konjiček skakljal bo
vrtela se bodo
velika kolesa.

„Kam pa drdraš z menoj,
bistri konjiček moj? —
Veš, kam popelji me:
Gor v zlata nebesa!“

V čolnu.

Le pogledjte jih! Vsak se drugače drži.

Stanka so danes prvič prinesli v čoln. Plaho je pogledal, ko se je zazibalo pod njim. Nekam čudno tesno mu je postalo okrog tiste drobčkene stvarce, ki ji pravimo srce. Kar pobegnil bi bil, ko bi ga Dorica ne bila držala, in pa, če bi si bil — upal.

Pa se bo že pomiril. Saj mu Dorica tako lepo prigovarja: »Poglejte ga, našega fanta! Kar sam sedi v čolnu. Pa nič se ne boji. Čisto nič! To je junak, naš Stanko! Le počakaj Stanko! Ata bodo takoj prišli. Potem se boš pa peljčkal tjale, vidiš, k cerkvi. Tam je tako lepo, ti ne veš. Pa tako lepa Marija je v cerkvi! Skoro čisto zlata. Res, res!«

Kdo bi se ne opogumil, če sliši tako bodrenje in obetanje.

Bolj sitna je pa Verica. Saj ni danes prvič na vodi. Že lani je poskušala, kako prijetna je vožnja po lepem jezeru in je ni pozabila. Skoro preveč je poguma. Kobacá sem, leze tja, celo čoln poskuša zibati, porednica! In celo nič se ne zmeni za Stankine opomine.

»Počakaj! Ata bodo prišli, pa te bodo ven vrgli, če ne boš mirna!«

To jo šele pomiri, grožnja. Pa je potrebna. Ata znajo to narediti: na suho postaviti. Verica tega še ni pozabila. Kako je bilo že lani? Nekaj je sitnarila, pa so jo postavili na suho. Drugi so se vozili, ona je morala pa ostati pri pestunji. Ali je bilo hudo!

Elica je pa že bolj pametna. Mirno sedi na svojem prostoru in čaka. Oj, ata že gredo. Takoj



Prijetna vožnja.

bodo tukaj. Potem bomo šli pa na otok k Mariji. Tam bomo molili in pa zvonili, zvonili! Za koga bo pač prosila med zvonjenjem? Saj ravno premišljuje, da bi na nikoogar ne pozabila. Ata, mama, bratje, sestre, botra, stric... in še za koga: Za gospico učiteljico, gospoda kateheta, za součenke, šolskega slugo? No — bomo že videli...

Ata so prišli. Zdaj pa naprej! Kako je to prijetno!

Stanko, kaj pa ti? Poglejte ga! Nič več se ne boji. Saj so ata v čolnu.

Elica pa še vedno premišljuje, ali bo molila tudi za šolskega slugo. Osoren je res včasih in hudo kosmat v lice, pa človek kakor drugi.



Snežniška:

Francika.

Danes so odnesli Franciko na njivo božjo, posejano z grobovi. Težko mi je bilo. Še enkrat bi bila rada pogledala v tiste nedolžne, temne oči Francikine, še enkrat bi bila rada pogladila nje plavolase kodre — pa šele tedaj, ko so jo nesli skozi vas, sem zvedela, da v mali, beli krsti počiva moja ljubljenska Francika.

Nedavno tega sem šla iz šole. Bilo je poldne. Na poti v bližnjo žago sem srečala Franciko, tedaj še zdravo in rdečo, pa njeno prijateljico Angelico in majčkeno sestrico Pepico. Bile so še precej daleč od mene, vendar so me že uzrle. Ustavile so se in večji dve sta poučevali malo Pepico, kako naj me

pozdravi. Ko sem se jim približala, so me res vsi trije metuljčki junaško pozdravili: »Dober večer!« Morala sem se jim nasmejati, kajti mislile so, da so pozdrav prav dobro izbrale. Rastolmačila sem jim, da sedaj ni »Dober večer«, ampak »Dober dan«. Pa oči vseh treh junakinj so me potem nekam boječe pogledovale, zato sem hitro vprašala Franciko, ki je bila največja, kam gre slavna družbica? Odgovoré mi, da atku naproti, ki je šel v bližnjo žago. Kar naenkrat je pa mala Pepica silno zajokala. Francika in Angelica mi z žalostjo v očkih pripovedujeta, da imajo tam na žagi strašno velikega purmana, ki se posebno rad repenči nad otroki. Pred tem da ima tudi mala Pepica tak strah.

Francika potolaži Pepico kot dobra, skrbna mamica. Ker pa vsa tolažba ni nič pomagala, je zbrala Francika vse moči svojih štirih let in vzela dveletno Pepico v naročje. V Francikinem naročju se je čutila sestrice varno in pri tem pa ni nič mislila na ubogo, majčkeno »mámico«, kako je sopihala pod njeno težo.

Radovedna sem bila, kaj store te tri junakinje, ko pridejo do purmana. Francika se je še vedno potila pod Pepičino težo, in opazila sem, da so toliko bolj zaostajale, kolikor bliže so bile purmanu. — Purman je pa že ugledal deklíce. Ponosno je našopiril svoje perje in korakal dostojanstveno proti trojici. Tedaj so pa zajokale vse tri in se spustile v beg. K sreči se je purman premislil in se vrnil; gotovo so ga bolela ušesa od víka in krika, ki ga je gnala mala trojica.

Ko je prišel do deklic atek, so mu solznih oči pripovedovale o hudobnem purmanu na žagi.

Nehote sem se spomnila tega dogodka, ko so

nesli pogrebci ljubko Franciko skozi njeno rojstno vasico pod belim Snežnikom, tja na vrt božji.

Tvoji očki, Francika, zdaj že gledajo nebeško Detece, in tvoja usteca izgovarjajo njegovo sveto ime, in med nebeškimi krilatci rajaš ti, mali angelček.



Jan Fr. Hruška — Jožef Gruden:

Čebele in enodnevnice.

Nekaj čebel je stalo na straži pri panjevem žrelu, postavljenem nad mlinskim potokom, in opazovalo enodnevnice, ki so se ravno kupoma rojevale iz ličink in lezle na breg. Veselo so potem švigale v zrak.

Ves božji dan so veselo brnele. Venomer so se podile, poigravale se v solncu in krožile za zabavo; na jed in pijačo niti mislile niso — dokler niso mahoma pri solnčnem zapadu onemogle popadale na tla in poginile.

»Uboge stvarce!« jih je pomilovala ena izmed čebel-stražnic v somraku, ki je bilo že vse polno mrtvih po tleh, prav kakor nastlano.

»Revice — samo en dan je trajalo njih življenje!«

»Revice, revice!« je nato pripomnila druga čebela. »Toda ne toliko radi tega, ker je njih življenje tako kratko, ampak veliko bolj zato, ker je bilo nekoristno, zapravljeno v sami zabavi in puhlem veselju.«





Črniški:

Dragi Marijini otroci!

Imate kaj radi svetnike božje? Gotovo časti vsak izmed vas svojega svetega patrona. Po nekaterih duhovskih hišah imajo navado, da si izberó vsak mesec posebnega svetnika, kateremu se priporočajo v vseh potrebah in ga kličejo na pomoč v tistem mesecu. Kaj, ko bi izbrali tudi mi za mesec julij in avgust posebnega priprošnjika našim Marijinim vrtcem? V misijonskem koledarčku za mladino čitamo pod 31. julijem Ignacij Lojola, spoznavalec. Ta bodi naš patron za prihodnja dva meseca. Boste že videli, zakaj. Poslušajte o njegovem življenju.

Ignacij (Ognjeslav) je bil rojen leta 1491. v graščini Lojola na Španskem. Oče, visok plemenitaš, je poslal mladeniča na dvor španskega kralja, da bi služil kralju z drugimi plemiči. Ignaciju pa ni ugajalo življenje na dvoru; hotel je postati vitez-vojak in si v vojskah pridobiti slave. Zapustil je torej dvor in odšel med vojščake. Radi velike hrabrosti in srčnosti je postal v kratkem stotnik (kapetan). Francozi so tedaj udrli na Španko, Španci so se pripravili v bran. Mesto Pampelono so utrdili za silo in se branili v njem. Ignacij je osrčeval vojake in se vedel zelo pogumno. Sovražna krogla ga je težko ranila na nogi. Prenesli so ga na rojstni grad. Več časa je bil bolan. Da si prežene dolgi čas, začne prebirati pobožne knjige. Ko je pre-

čital življenje Kristusovo in svetnikov božjih, je spoznal do dobra, da je ustvarjen le samo za to, da služi Bogu. Zgledi svetnikov so ga navdušili za službo božjo, v srcu se mu je vnela goreča želja po svetem življenju. Ponoči je vstajal in objokoval kleče pred podobo Matere božje svoje grehe in prisegel njej in njenemu svetemu Sinu večno zvestobo. Neko noč se mu je prikazala sveta Devica z detotom.

Ko ozdravi, se napoti na slavno božjo pot k Materi božji na goro Montserat. V Pirenejah je slavna božja pot, kamor hodijo Španci častit svojo ljubo nebeško Gospo. Poleg lepe in velike cerkve je ondi slaven benediktinski samostan. V tem samostanu opravi Ignacij pri nekem pobožnem starčku dolgo spoved. Po spovedi podari svojo dragoceno obleko nekemu ubožcu, svoje orožje pa nese v cerkev in ga ondi obesi kot dar pred oltarjem Matere božje. Celo noč potem prečuje v pobožni molitvi. Iz te cerkve odide v mestece Manrezo. V tamošnji bolnišnici streže bolnikom in živi zelo strogo. Iz bolnišnice se umakne čez nekaj mesecev v neko jamo poleg mesta. Tukaj se posti, veliko moli, objokuje grehe in šiba vsak dan svoje telo. Hudobni duh ga pa silno nadleguje s hudimi skušnjavami. Poloti se ga velik nemir. Boji se, da ni svojih spovedi opravil dobro. Čuti se zelo zapuščenega od Boga. Ko te preskušnje prestane, mu podeli Bog veliko nebeških tolažb, razodenj in prikazni. V manreški jami spiše Ignacij knjigo o duhovnih vajah. Začne pa tudi z besedo učiti ljudi. Njegove govore ljudje radi poslušajo, in grešniki se izpreobračajo. Tudi nevernike bi Ignacij rad izpreobrnil, zato se napoti v Sveto deželo. Vrne se potem in sklene postati duhovnik. Star je 33 let, a zna samo pisati in čitati. Zatorej začne z malimi dečki obiskovati latinske šole. Gre potem na visoko šolo v Alkalo. Poleg svojega učenja veliko moli, streže bolnikom in uči otroke katekizma. Zaradi gorečnosti v skrbi za zveličanje duš mora prestati veliko neprijetnosti in zasramovanja, je celó zaprt.

S Španskega se napoti na Francosko v Pariz. Zbere devet sošolcev in napravi ž njimi l. 1534., na praznik Marijinega vnebovzvetja, obljubo devištva in uboštva. Hoče s temi tovariši med neverne Turke v Sveto deželo. Zaradi vojske pa ne more odpotovati. Ignacijevi tovariši postanejo mašniki. On sam se pripravlja v tihi samoti 18 mesecev z molitvijo in postom na svojo prvo sveto daritev. Opravi jo v Rimu v cerkvi Matere božje. Njegovi tovariši se porazdele po raznih mestih, da opominjajo učence visokih šol k lepemu krščanskemu življenju. V bolnišnicah strežejo bolnikom, živijo od miloščine, poučujejo otroke in pridigajo pokoro po javnih trgih. Ignacij gre z dvema tovarišema k svetemu očetu, ponudit se v službo. Papež jih sprejme in jim naroči, naj poučujejo mladino in prirejajo svete misijone. Leta 1540. potrdi papež Pavel III. pravila, ki jih je napisal Ignacij za svoje tovariše. Tako se je začel red jezuitov ali družba Jezusova.

Za časa sv. Ignacija so bili zelo žalostni časi. Ljudstvo je bilo nevedno in slabo poučeno tudi v krščanskem nauku. Zaradi tega je bilo vdano raznim pregreham. Krivoverstvo se je širilo po raznih deželah. Ignacij je bil izvoljen od Boga, da pomaga s svojimi tovariši katoliškemu ljudstvu. Družba Jezusova se je vedno bolj širila in rasla. Ignacij je postal njen poglavar ali general. Pošiljal je svoje tovariše na vse kraje Evrope, pa tudi med pogane v Azijo, Afriko in Ameriko. Gledal je, da so cerkve lepo zaljšali, da so poučevali otroke v krščanskem nauku, da so pridigali odraslim ljudem in ljudstvo spodbujali k vrednemu in pogostemu prejemanju svetih zakramentov. Ustanovil je Ignacij veliko zavodov, gimnazij, sirotišnic in zavetišč. Njegov izrek je bil: »Vse v večjo čast božjo.« Zato je tudi pri vseh svojih načrtih zaupal v pomoč z nebes.

Potem ko je bil pretrpel veliko hudih bolezní, je čutil, da se mu bliža smrt. Noč in dan je hrepenel, da bi kmalu gledal Boga. Dne 31. julija 1556 se mu je njegova želja izpolnila.

Uro po solnčnem vzhodu je uprl svoje oči proti nebu in izgovoril presveti imeni Jezus in Marija in mirno v Gospodu zaspal. Že v življenju, posebno pa po smrti, ga je Bog poveličal s čudeži.

Dragi otroci! Sveti Ignacij je zelo srčno častil Marijo. Molil je rad pred njeno podobo, romal na njeno božjo pot, v njeni cerkvi imel svojo prvo sveto mašo. Red, ki ga je on ustanovil, z vso vnemo še dandanes širi češčenje Matere božje in posebno Marijine družbe. Zato bomo prosili ta dva meseca svetega Ignacija, da nam izprosi pravo pobožnost do Marije, da nam izprosi milost, da vstopimo vsi v Marijino družbo in da vztrajamo v nji zvesto do konca. Pa še nekaj! Sveti Ignacij je posebno priporočal nek o d u h o v n o v a j o, ki je tudi vam otroci zelo potrebna in bo koristna.

Mogoče vam je znana ta-le zgodbica: Neka žena je imela posestvo, ki je šlo rakovo pot. Gre k nekemu puščavniku in mu potoži svoje razmere ter ga prosi, naj ji da kak nasvet. Puščavnik ji da malo škatlico in ji naroči, naj obišče s to škatlico v rokah vsak dan večkrat vse prostore svoje hiše. Žena napravi, kakor ji je naročil puščavnik. Ko gre zgodaj zjutraj ali pozno zvečer po svoji domačiji, zapazi marsikaj. V kleti zapazi, kako si cvrejo in pečejo dekile brez njene vednosti. Na kašči zapazi, kako ji hočejo odnesti tatovi cele vreče pšenice. Zdaj spozna, odkod to, da gre z njenim gospodarstvom vedno slabše. Potrudi se in gleda bolj na svoje posle.

Otroci Marijini! Kako gospodarite vi s svojimi dušami? Ste li vsak dan duševno bolj bogati ali pa bolj ubogi? Glejte, rad vam bi dal tudi jaz škatlico, da z njo pomorete svoji duši. Škatlica se imenuje: v s a k d a n j e i z p r a š e v a n j e v e s t i. Noben večer ne pozabite, da si dobro izprašate svojo vest. Pojdite v duhu spet po vseh krajih, koder ste hodili čez dan; pomislite na osebe, s katerimi ste govorili; na dela, ki ste jih opravljali. Preglejte vse ure dneva, vse misli, vsa svoja nagnenja. Pojdite zvečer po večerni molitvi s škatlico izpraševanja

vesti v duhu po delu celega dneva. Poglejte, kako je bilo zjutraj z vstajanjem. Ste vstali v pravem času? Ste se li sramežljivo oblekli? Kako je bilo z jutranjo molitvijo? Je-li bila kratka, površna, nemarna? Ste molili pred jedjo, po jedi? Kako je bilo po poti v šolo? So bile naloge spisane? Ste se naučili to, kar vam je bilo naročeno? Ste dali mir v šoli? Ali ste se po poti domov lepo vedli? Ste bili li prijazni s prijatelji in prijateljicami? Se niste mogoče zmerjali, pretepali, metali kamenje? Ste li opoldne molili? Ste lepo opravili domača dela, ste že pri prvi besedi ubogali starše? Kakšni ste bili z brati in sestrami čez dan? Ste ubogali starejše, ste bili prijazni z mlajšimi? Če se vam je delo sponeslo, niste bili mar prevzetni, nečimerni? Če se vam je kaj ponesrečilo, ali niste bili preveč malodušni? Kako je bilo s plevelom nevoščljivosti, lenobe itd.?

Ko ste tako dobro pregledali vse svoje delo preteklega dne, ne pozabite na kesanje. To mora biti po vsakem izpraševanju vesti in pa trdni sklep, da se želite z božjo pomočjo poboljšati. Opravite molitvico kesanja prav pobožno! Dobro je tudi, če kar s svojimi besedami poveste Bogu, da vam je žal, da ste ga žalili, in da ga prosite prav lepo odpuščanja.

Sveti Ignacij si je vsak dan večkrat izprašal svojo vest. Svojim tovarišem je določil, da si morajo pred kosilom in po večerni molitvi izpraševati svojo vest. Prepričan sem, da si tudi vi, dragi čitatelji »Angelčka«, izprašate vsak večer svojo vest. Če ste to morda dosedaj nemarno opravljali, prizadevajte si odslej, da boste to dobro izvršili.

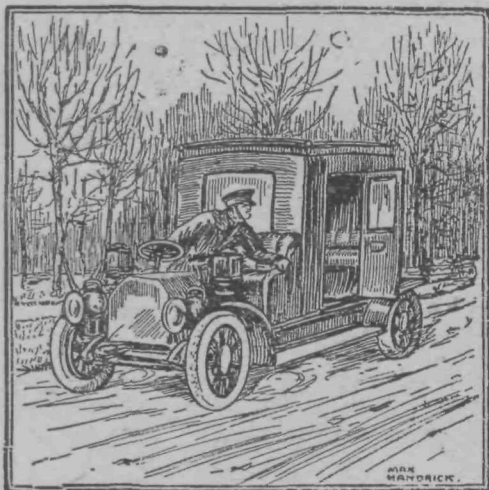
Naš patron sveti Ignacij naj nam bo — julij in avgust — zgled goreče ljubezni do Marije in pa dobrega vsakdanjega izpraševanja vesti. Prosimo ga, naj nam izprosi milost od Boga, da ga bomo vsi v tem posnemali.

Dragi Marijini otroci! Na svidenje drugič!

Z ljubim Sinom vas blagoslovi — devica Marija!



Skrivalnica.



Kje je potnik?

Uganke.

Peče, a ni vroče — kaj je to? Kopriva.

Kdaj prešič skozi kravo lan reflj? Álj

ki ima prešičevo ščetino na konci.

Kadar vleče čevljar skozi kravje usnje laneno dreto,

Bíc — bac, hiša polna rac. pa vse brez repa. Kaj je to? Čebela v panju.

Komu se mora vsak človek odkriti?

Tistemu, ki mu lase striže.

Večji sem od vola, grenkejši kot pelin, a sladak ko med. Kaj je to? Oreh.

Nosim le takrat, kadar me drugi nosijo. Kaj je to? Zlica.

Kdo hodi narobe v hlačah?

Kdor se Narobe piše.

S čim je zvonik pokrit?

Z ničemer, ker ga vidimo.

Kratkočasnice.

Učiteljica: »Jerica, danes si bila pa res pridna in mirna.« — Jerica: »Kaj pa morem za to, če me pa tako grlo boli.«

Rezika: »Mama, povejte mi še to! Potem vas ne bom več nadlegovala.« — Mati: »Pa kaj?« — Rezika: »Zakaj mlade ribice ne potonejo, preden se nauče plavati?«

Učitelj: »Kdo mi zna naštetih štiri živali, ki živé v Afriki?« — Tonče: »En nosorog in trije levi.«

Katehet: »Kaj je vzel Bog spečemu Adamu?«

Učenec: »Eno repo.«

Rešitev besedne uganke v 5.—6. številu:

P	e	r	u	t	
p	r	o	s	o	
s	r	e	d	a	
s	t	o	p	a	
t	r	n	j	e	Prepelica
s	v	i	l	a	
b	l	i	s	k	
o	c	e	a	n	
A	n	t	o	n	

Rešitev rebusa v 5.—6. številu:

Na sedem let vse prav pride.

Naloga.

3	3	3
3		3
3	3	3

V čveterokotniku, ki ima devet predalov, deni v vsak predal razen v srednjega po tri fižole. Vseh fižolov skupaj je kakor vidiš 24. Pokaži mi zdaj kako moraš 20 fižolov tako razdeliti, da jih bo ob vsaki strani čveterokotnika po devet.

Rebus.



Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekem 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

Imena rešilcev.

Besedno uganko v 5.—6. štef. so prav rešili: Ivica Glusič v Mokronožu, Rovana Ljudmila v št. Jurju pod K., Eržen Ivana, Potočnik Micka pri Sv. Lenartu, Marija in Stana Zaplotnik v Radovljici, Bevc Ana, Globočnik Cec., Udir Kat., Tomaževič Mar., Bohinc Mar., Pogačnik Bogomira, Šparovic Mar., Spendov Matilda v Kamni gorici, Jelka Ažman v Strazišču, Minka Žnidar v Kamenju pri Boh. Bistr., Franc Ostrovršnik v Sevnici, Jeglič Joško v Selcih, Ignacij Cvirn na Jezerskem, Tonček Vodenik v Hočah, Karel Razdevšek, Stanko Kašman, Hodnik Janko, Steiner Adolf, Vouk Fric v žalcu, Ozir Angela v Petrovčah — v Ljubljani: Jamar M., Rozika Štefan, Micika Kresnik, Stana šostarič, Albina Drmelj, Marica in Lenčka Razdevšek v žalcu, Vinc. Brumen in Martin Kuharič v Ormožu.

Rebus v 5.—6. štef. so prav rešili: Sršen Ant. v Zagorju o. S., Krnc Marija v št. Rupertu, Peter Kump v Kočevju, Stanislav in Cvetko Mišvelj v Vodmatu, Hilda Zavodnik, Kristina Krnečnik, Jeromelj Štefka v šmartnu pri Sl. g., Perič Milan v Celju, Sedej Lud., Alojzij in Venceslav pri št. Joštu, Strmšek Rup. v Celju, Ter. Postružnik v št. Juriju ob šč., Braz Valter v Celju, Marija in Anica Merzel v Trbovljah-Vode, Angela Jelenc v Bukovšici, Anton Slekovec v Cegotincah pri Sv. Ant., Eliz. Počivalšek v Krškem, Evg. Zupančič na Vrhnikih, Pepi Paternoster in Mici Kandare v Starem trgu pri L., Filip, Mirko in Viljem Papler v Doslovčah, Melanšek Ivan, Vinko Juhert, Kamenče pri Brasl., Nada, Majda, Janez in Silvija Skušek v Mariboru, Janez škrjanec pri Sv. Duhu na St. g., Čeh Ign. v Cegotincih, — v Ljubljani: Marij Hočevnar, Hubner Henrika, Roza štefan, Mici Kresnik, Roza Trobevšek, Elica Wimmer, Ciril Bricelj, Marij Avčin, Janez Vovk, Iv. Lokovšek, Pavel Cvenkel, Fani štrovs, Pečan Nevinka in Danica, Okorn Terezija, Podjavršek Antonija, Bač, Podpečan štefan, Puncer Amalija, šmerc Cirila, Ljubanček, štrovs v Celju, Fr. Skala v Središču, Milenko in Drago Kunc, Osterman Karlo, Cigliarič Darinka in Pepi, Bischof Heda in Mimica v Ljubljani, Vrhovec

Ivanka, Varšek Ant., Ambrož Ivanka, Hrovat Pavla, Stanič Fanči, Keršmanc Mici, Zdešar Mici na Viču, Ivo Skrabar v Višnji gori.

Oboje so prav rešili: Al. Pavlin in Angela, Ana Rodič, Pavlina Ivančič v Beli cerkvi, Mici Kasesnik v Celju, Zeleč Mišan v Dol. Logatcu, Ignac Jere v Javoru, Urška Ostrovršnik v Sevnici, Vidmar Marjana, Mesec Minka in Rozalka, Bergant Jožek, Jeraša Tonček pri Sv. Lenartu, Jož. Tomažič, Alojzija Štucl, Zmagoslava Brodar, Malči Hebar v Ormožu, Bogdan Drnovšek, Slavko in Maks Močivnik v Sevnici, Kramar Pepica v Št. Petru pri Nov. mestu, Ančka in Alojzij Svetlin iz Vira, Mihael in Kristina Uranjek v Grižah pri C., Viki, Angela in Milka Razpergar, Pavla Muser, Ivanka Zorc in Rozalija Sonc v Radečah, Mirko Žolnir, Plohl Ljudm., Starašina Avgust v Cirkovcah, Tončka Šmon v Domžalah, Cencelj Karolina in Matilda v Celju, Vera in Helca Legat in Helena Prislán v Javorniku, Slavka Lepoglavšek na Vrhniki, Božidar in Emil Poženel na Jesenicah, Pfeifer Vekoslava, Nada, Zofija in Leopoldina, Cvikel Adela, Pfeifer Danica, Silva Plevčak, Delakoda Marica, Plemelj Lidija, Marica, Greti Lebič, Plemelj Olga v Celju, Drago Dolžan, Orlavas, Kolšek Franjo v Celju, Mimica Svetinova, Franica Koščak in Mimica Otorepec v žalni, Rado Radešček v Tomačevem, Marinka Smolik v Valti vasi, Micika Mihev, Micika Strkuš in Hilda Zavodnik v ?, Zalika Mogel v Letušu, Doberšek Iv. v Orehovici, Ida Sem v Ljubnem, Jernej in Janez Kladenšek, Zadobrova — Celje, v Ljubljani: Bernik Bogica, Zorka Sodnik, Štembov Vinko, Rajko Stojec, Cimolini Marjan, Poldi Soklič, Irt Jožica, Cilka Žertuš, Marija Stanič, Mara Bednak, Ana Šerjak, Uhan Franciška, Anica Markič, Marija Šorn, Vagaja Vera, Šetina Dana in Vida, Oswald Otilija, Vidav Hilda, Dugulin Ivanka, Ida Kofol, Novak Stanko, Turšič Anica, Lemut Ivanka, Albert Papler, Neža Gregorevčič, Pepca Strgar, Pepca Živič, Anka Zidarič, Neža in Tončka Ogorevc, vsi v šoli Globoko; Varlec Darko, Pišece, Ivan Šepetavc, Zorka Preskar, Pepca Cvetko, Ana Urek, Globoko; Franc Premik, Anton de Costa, Mirko Zupanc, Herman Zupanc, Cecilija Cokan, Gizela Ferlež, Ana Kolobar, Antonija Horvat, Ela Kunst in Slava Kunst, Jožica Pečnik, Verica Vedenik, Marica Stroj, Ivica Zoré, Anica Furlan, Danica Kuralt, Elica Hrovat, Tončka Zurc, Ivanka Blagne, Julka Papler, Minka Humer, Darinka Pavletič, Gizela Košir, Mici Klemenčič, Alenčica Gaber, Štefi Zabukovec, Katica Mlejnik, Jožica Šmitek, Ivanka Erznožnik, gojenke notranje šole uršulink v škofji Loki.

Vrtec s priložo Angelček stane 15 Din, Angelček sam 5 Din na leto. Urednik: **Jožef Volc**, duhovni svetnik na Rovih, pošta Radomlje. — Za upravnitvo: **dr. Jožef Demšar** v Ljubljani, Sv. Petra cesta 80.

Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.